

Sygn. akt V KK 647/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **T. M.**

skazanego z art. 144 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2022r., w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji, wniesionej, na korzyść skazanego, przez Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 21 marca 2019r., sygn. akt II K [...]

**uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia T. M. od popełnienia
przypisanego mu czynu z art. 144 § 1 k.k.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2019 roku, sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w S. uznał T. M. za winnego tego, że będąc powołanym przez WKU S. kartą powołania seria P nr [...] z dnia 26.09.2018 roku do odbycia krótkotrwałych ćwiczeń wojskowych w terminie od 21.11.2018 roku do 30.11.2018 roku do Jednostki Wojskowej [...] w S., nie stawił się w dniu 21.11.2018 roku o godzinie 08:00 do

odbycia tych ćwiczeń wojskowych - tj. przestępstwa z art. 144 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 70 - ciu stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 29 marca 2019 r.

Kasację od tego wyroku, na korzyść skazanego, wywiódł Prokurator Generalny, zarzucając: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego - art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. - polegające na niezasadnym uznaniu, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości, uwzględnieniu wniosku prokuratora i skazaniu T. M. za czyn z art. 144 § 1 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy pomimo, iż popełniony przez niego czyn nie wyczerpywał określonych w tym przepisie ustawowych znamion przestępstwa”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku w całości i uniewinnienie T. M. od popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym.

Rację ma skarżący argumentując, że w niniejszej sprawie sąd uwzględniając wniosek prokuratora o wydanie wobec T. M. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, nie dokonał należytej kontroli istnienia przesłanek wskazanych w art. 335 § 1 k.p.k. Podstawową z nich jest ta, która zakłada, że okoliczności popełnienia przestępstwa i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Tymczasem, zgodnie z art. 144 § 1 k.k., określonej w tym przepisie karze podlega ten, kto będąc powołany do pełnienia czynnej służby wojskowej, nie zgłasza się do odbywania tej służby w określonym terminie i miejscu.

Z akt sprawy wynika, że T. M. będąc powołanym przez WKU S. kartą powołania seria P nr [...] z dnia 26.09.2018 r. do odbycia krótkotrwałych ćwiczeń wojskowych w terminie od 21.11.2018 r. do 30.11.2018 r. do Jednostki Wojskowej [...] w S., stawiał się w wyznaczonym terminie i miejscu będąc w stanie nietrzeźwości (0,39 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, k- 3). Zaakceptowanie przez Sąd Rejonowy w S. wniosku prokuratora, sporządzonego w trybie art. 335 §

1 i 2 k.p.k., wskazuje, iż Sąd ten uznał stawiennictwo T. M. w wyznaczonym terminie i miejscu, ale w stanie nietrzeźwości za równoznaczne z niestawiennictwem, znamionującym odpowiedzialnością karną z art. 144 § 1 k.k. To jest postąpienie oczywiście wadliwe.

Trafny jest bowiem pogląd zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 maja 2021 r., sygn.akt I KZP 11/20, (do którego to uzasadnienia należy w pełni odwołać się) o konieczności stosowania wykładni literalnej tego przepisu, a konkretnie znamienia jakim jest „niezgłoszenie się” do odbywania służby wojskowej w określonym terminie i miejscu. Literalna wykładnia musi zaś prowadzić do wniosku, że oznacza ono wyłącznie zaniechanie fizycznego stawienia się (wbrew obowiązкови) w określonym miejscu i czasie. Brak jest podstaw by odstąpić od jasnego i oczywistego sensu językowego tego pojęcia i przyjąć, że stawienie się w określonym miejscu i czasie, lecz w stanie psychofizycznym uniemożliwiającym podjęcie służby wojskowej (np. w stanie nietrzeźwości) może być uznane za wypełniające znamię „niezgłoszenia się”, typizujące przestępstwo z art. 144 § 1 k.k.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.